ΜΙΑ ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΟΜΟΛΟΓΙΑ

ΕΙΣ ΤΟΝ *«Φάρον τῆς Τήνου»* δημοσιεύεται βαρυσήμαντος ὁμολογιακή ἐπιστολή τοῦ θεολόγου – διευθυντοῦ τῶν Ἐκδόσεων *«Τῆνος»* κ. Στυλιανοῦ, Λαγουροῦ, πρός τόν «Ἐπίσκοπον» τῶν Ρωμαιοκαθολικῶν Τήνου – Νάξου κ. Νικόλαον Πρίντεζην, ἐκ τῆς ὁποίας μεταφέρομεν μερικάς σκέψεις:

«…Δέν πρέπει νά σᾶς διαφεύγει, καί τό τονίζουμε αὐτό, ὅτι τιμᾶμε, σεβόμαστε καί ἀγαπᾶμε τούς ρωμαιοκαθολικούς συμπολίτες καί φίλους μας. Συνεργαζόμαστε ἐπαγγελματικά ἤ φιλικά καί ἐκτιμᾶμε τό ἦθος καί τήν ἀπρόσκοπτη συνεργασία τους "ἐν ἀφελότητι καρδίας". Συνεπῶς, ἡ "ἀγάπη", τήν ὁποία ἐπικαλεῖσθε συνεχῶς, προφορικῶς καί γραπτῶς, ἐπί τῆς οὐσίας ὑπάρχει, ἀλλά ποτέ δέν εἶναι δυνατόν αὐτή μόνη της νά ὑποκαταστήσει καί τόν ἰσοδύναμο πυλῶνα τῆς "ἀληθείας", γεφυρώνοντας ἀπατηλά τίς οὐσιώδεις θεολογικές διαφορές Ἀνατολῆς καί Δύσεως. "Ἀληθεύοντες ἐν ἀγάπη", τονίζει ὁ Εὐαγγελιστής Ἰωάννης. Ἡ ἀγάπη καί ἡ τιμή ὑπάρχουν. Ἀλλά ποτέ αὐτές δέν συμβιβάζουν τά ἀσυμβίβαστα στά θέματα πίστεως, βιώσεως καί παραδόσεως. Δέν θά ἀναφερθῶ σέ θεολογικές δογματικές διαφορές, πού καθιστοῦν ἀδύνατη τήν ἑνότητα, ὅπως τήν ὑπονοεῖτε, παρά τούς ἄκαρπους πολυετεῖς "διαλόγους", γιατί ἐλάχιστοι ἀπό τούς ἀναγνῶστες θά καταλάβουν. Περιορίζομαι ὅμως νά σᾶς ἐρωτήσω: δέχεσθε αὐτό τό προσβλητικό καί ὑποτιμητικό, πού εἶπε πρό δύο ἐτῶν ὁ "ἀλάθητος" πάπας Βενέδικτος, ὅτι "ἡ ἀδελφή Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία εἶναι ἐλλειματική περί τήν πίστη, ἀφοῦ δέν ἀναγνωρίζει τό πρωτεῖο του"; Ἀφοῦ λοιπόν οἱ Ὀρθόδοξοι εἴμαστε "ἐλλειμματικοί περί τήν πίστη", γιατί θέλετε τόσο ἐπίμονα, νά "περιφέρουμε ὁμοῦ τό νεκρόν σῶμα τοῦ Ἰησοῦ" τήν Μ. Παρασκευή στήν παραλία τῆς Τήνου; Πραγματικά, πιστεύετε στά σοβαρά, ὅτι θά ὑπάρξει Ὀρθόδοξος πιστός, τοῦ ὁποίου δέν ἔχει ἀμβλυνθεῖ τό Ὀρθόδοξο φρόνημα, ὅπως συμβαίνει σήμερα (γιά κάποιους Ὀρθοδόξους μέ εὐθύνη τῶν Ποιμαίνων), πού θά ἀποδεχθεῖ διδασκαλίες καινοφανεῖς, ὅπως τό "πρωτεῖο", τό "ἀλάθητο" τοῦ πάπα καί τήν Οὐνία;… Ὁ Χριστός παραμένει ἐπάνω στό Σταυρό ξανασταυρωμένος καί ἐμεῖς σφετεριστές θρόνων ξιφασκοῦμε ἀνελέητα ποιός εἶναι "πρῶτος", ποιός κυρίαρχος τῆς οἰκουμένης»!…

Συγχαίρομεν τόν ἀποστολέα τῆς ἐπιστολῆς, ἡ ὁποία παραμένει κείμενον «Ὀρθοδόξου ὁμολογίας».

Τεράστιαι εὐθύναι διὰ τὸ χρέος

ΠΟΛΛΑ ἐγράφησαν καί θά γραφοῦν διά τήν οἰκονομικήν χρεωκοπίαν τῆς Ἑλλάδος. Νομίζομεν ὅτι ὁ κ. Παναγιώτης Μποκοβός, Δρ. οἰκονομικῶν ἐπιστημῶν καί τ. ὑπουργός, ἐκθέτει εἰς σχετικόν ἄρθρον του εἰς τήν *«Ἑστίαν»* τά αἴτια τοῦ προβλήματος. Κατ' ἀρχήν σημειώνει: *«Εἶναι προφανές ὅτι ἡ χρεωκοπία τῆς Χώρας μας δέν ἐπῆλθε ξαφνικά... Οἱ κυβερνήσεις ἐνίσχυαν τόν καταναλωτισμό καί τόν εὐδαιμονισμό τῶν πολιτῶν καί πίστευαν —πολιτικοί καί ψηφοφόροι— ὅτι ἡ κατάσταση αὐτή, δηλαδή νά ζοῦμε καί νά ξεφαντώνουμε μέ δανεικά, θά διαρκοῦσε στό διηνεκές, ἀφοῦ τά δανεικά τά θεωροῦσαν οἱ πολιτικοί ἡγέτες ἁπλές λογιστικές ἐγγραφές. Κανείς δέν σκεφτόταν ὅτι μποροῦσε νά ὑπάρξει κάποια ἐμπλοκή στήν ἀποπληρωμή τους, ἀφοῦ δανείζονταν, ὄχι μόνο γιά νά μοιράσουν λεφτά καί νά καλύψουν ἐλλείμματα τοῦ εὐρύτερου δημόσιου τομέα, ἀλλά καί γιά νά πληρώσουν τά τοκοχρεωλύσια παλαιῶν δανείων».* Καί καταλήγει: *«Ἡ ἀποφλοίωση τοῦ πολιτικοῦ κατεστημένου ἔχει ἀρχίσει πρό πολλοῦ καί θά ὁλοκληρωθεῖ στό ἀμέσως προσεχές χρονικό διάστημα, κάτω ἀπό τήν πίεση τῆς χρεοκοπημένης Πατρίδας μας, τῶν προδομένων ἀπό τίς κυβερνήσεις πολιτῶν καί τῆς κοινωνικῆς ἔκρηξης, πού ἐπέρχεται».*

Θά ἐπαναλάβωμεν τήν μεγάλην ἀλήθειαν, ὅτι τά αἴτια τῆς οἰκονομικῆς χρεωκοπίας δέν εἶναι ἄλλη, ἀπό τήν ἠθικήν διαφθοράν τῶν συνειδήσεων καί τήν ἀποστασίαν μας ἀπό τόν Θεόν καί τόν νόμον Του. Ξαφνικά ἄνοιξαν τά μάτια μας καί εἴδομεν, πού ὡδήγησαν αἱ διασκεδάσεις, τά ξεφαντώματα καί ὁ εὐδαιμονισμός.

«Λυπηρά διαπίστωσις»

Η ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ Δημακοπούλου, τακτική βιβλιοπαρουσιάστρια καί κριτικός, ἐξ ἀφορμῆς τοῦ βιβλίου τοῦ καθηγητοῦ Donald M. Nicol, Ὁ Ἀθάνατος Αὐτοκράτορας, ἡ ζωή καί ὁ θρῦλος τοῦ Κωνσταντίνου ΙΑ΄ Παλαιολόγου, τροφοδότησε τάς παρακάτω σκέψεις: *«Ἡ σημερινή θλιβερή Ἐπέτειος τῆς Ἁλώσεως, δέν τιμᾶται πλέον ὅπως παλαιότερα. Εἶναι λυπηρή ἡ διαπίστωση, ὅτι μόνον μερικά πολιτικά σωματεῖα καί ἑταιρεῖες ὀργανώνουν ἐκδηλώσεις μνήμης γιά τό κοσμοϊστορικό γεγονός τοῦ τέλους τῆς Βυζαντινῆς Αὐτοκρατορίας, ἐνῶ στά σχολεῖα, δέν γίνεται μνεία τῆς Ἐπετείου. Ἐξ ἄλλου, οἱ γοητευτικοί θρῦλοι τοῦ Μαρμαρωμένου Βασιλιᾶ καί τῶν ἄλλων οἰωνῶν τῆς Ἁλώσεως, ἀλλά καί τῆς μελλοντικῆς ἐλευθερώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως, σιγά–σιγά ἔπαυσαν μέ τήν διαδικασία "καθάρσεως" τοῦ ἰδεολογικοῦ βάθρου τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους ἀπό τό "βάρος" τῆς Μεγάλης Ἰδέας. Κάποτε στό σχολεῖο ἀπήγγελλαν τά παιδιά μέ ὑπερηφάνεια τό ποίημα τοῦ Γεωργίου Βιζυηνοῦ, πού ἄρχιζε: "Τόν εἶδες μέ τά μάτια σου, γιαγιά, τόν Βασιλέα, ἤ μήπως...."».*

Οἱ καλοί ἐκπαιδευτικοί ἄς μή λησμονοῦν τό ἐθνικόν των καθῆκον.

«Ὄχι» εἰς τὴν ἀθεϊστικὴν διαφήμισιν

ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣΑ ἡ ἀκόλουθος εἴδησις δι' ὅλους τούς ἀγωνιζομένους χριστιανούς, τήν ὁποίαν λαμβάνομεν ἀπό τό ἐκλεκτόν περιοδικόν *«Ἀπολύτρωσις»* τῆς Θεσσαλονίκης (ἀρ.φ.773):

«Ὁ Βρετανός Ron Heather ἀρνήθηκε νά ὁδηγήσει λεωφορεῖο μέ τίς γνωστές διαφημιστικές πινακίδες μήκους ἔξι μέτρων, ὅπου ἀναγράφεται τό ἀθεϊστικό σύνθημα: "Πιθανόν δέν ὑπάρχει Θεός. Λοιπόν, σταματῆστε νά ἀνησυχεῖτε καί ἀπολαύστε τή ζωή σας". Τό ὄχημα εἶναι ἕνα ἀπό τά 800, πού συμμετέχουν στήν καμπάνια τοῦ Richard Dawkins, ἡ ὁποία στοίχισε 140.000 λίρες. Ὁ ὁδηγός —εἶχε ὑπηρετήσει στό βασιλικό ναυτικό γιά 25 χρόνια – διαμαρτυρήθηκε στούς ἐργοδότες του ὅτι προσβάλλουν τήν πίστη του. "Ἄραγε θά κυκλοφοροῦσαν τά λεωφορεῖα μ' ἕνα ἀντιμουσουλμανικό σύνθημα ἐνάντια στόν Ἀλλάχ;", ἀναρωτήθηκε ὁ Ron Heather.

Ἡ ἑταιρεία First Bus τῆς Βρετανικῆς πόλης Southampton δέχτηκε τήν αἴτηση τοῦ Heather καί ἔθεσε στή διάθεσή του λεωφορεῖο χωρίς τή διαφήμιση».

Καί τό περιοδικό σχολιάζει: *«Σήμερα, στή μετανεωτερική μας ἐποχή, ζητοῦνται ἀντιστασιακοί στά σύγχρονα ἀθεϊστικά ρεύματα. Ἡ ἐπιχείρηση κατεδαφισμοῦ τῆς πίστεως μαίνεται. "Ὁ πρᾶος ἔστω μαχητής"».*

Ἡ ἐνδοξοτέρα περίοδος τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας, ὑπῆρξεν ἡ περίοδος τῶν διωγμῶν καί τῆς ὁμολογίας τῆς πίστεως. Ὁ Θεός ἐπιτρέπει καί εἰς τήν σύγχρονον ἐποχήν μας τόν διωγμόν καί χλευασμόν τῆς πίστεως, διά νά δώσωμεν τήν ἰδικήν μας ἡρωϊκήν μαρτυρίαν.

ΟΥΔΕΜΙΑ ΔΗΛΩΣΙΣ ΠΕΡΙ ΚΥΠΡΟΥ

ΔΙΕΨΕΥΣΘΗΣΑΝ αἱ ἐλπίδες τοῦ Κυπρίου Προέδρου κ. Χριστόφια καί τοῦ Ἀρχιεπισκόπου κ. Χρυσοστόμου, διά μίαν εὐνοϊκήν δήλωσιν τοῦ Πάπα. Ἀλλά, «ἄνθρακες ὁ θησαυρός». Φοβούμεθα δέ, μήπως ὁ Κύριος ἐπιτρέψῃ μεγαλυτέρας δοκιμασίας διά τήν ἐλπίδα, τήν ὁποίαν ἐστηρίξαμεν εἰς ἕνα αἱρετικόν, διά τό καλόν τῆς Κύπρου. Αὐτή ἡ πρᾶξις, δέν ἦτο εὐάρεστος ἀπέναντι τοῦ Θεοῦ, διότι σαφῶς τό διδάσκει ὁ θεῖος Νόμος: *«Ἐπικατάρατος ὁ ἔχων τήν ἐλπίδα αὐτοῦ ἐπ' ἄνθρωπον»*, καί μάλιστα, αἱρετικόν. Συμφώνως τῆς εἰδήσεως: «ὁ Πρόεδρος κ. Δ. Χριστόφιας ὑποδεχόμενος τόν προκαθήμενον τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας, ἐζήτησε τήν συνδρομήν τῆς διεθνοῦς κοινότητος διά τήν λύσιν τοῦ Κυπριακοῦ καί ὅπως ἀσκήσῃ τήν ἐπιρροή της στήν Τουρκία... κ.λπ.».

Ποία δέ ἦτο ἡ *«συνδρομή»*, δηλαδή, ἡ ἀπάντησις τοῦ Πάπα; Ἕνας γρίφος! Ἤ μᾶλλον, *«περί ἀνέμων καί ὑδάτων»*! Εἶπεν ὅτι *«ἡ εἰρήνη μπορεῖ νά ἐπιτευχθεῖ μέ τρεῖς τρόπους: Πρῶτα νά ἐξετάζονται ψύχραιμα οἱ ἀνησυχίες ὅλων τῶν ἐμπλεκομένων μερῶν... Δεύτερον, μέ τήν ἀποκωδικοποίηση τῶν πολιτικῶν ἰδεολογιῶν, καί τρίτον, μέ συνεχῆ προσπάθεια στήριξης τοῦ νόμου ἀπό τίς ἠθικές ἀρχές τοῦ φυσικοῦ δικαίου»*.

Ἡ ἀπάντησίς του, κατά κάποιον τρόπον, ἦτο: *«Ψυχραιμία»*! Τόν εὐχαριστοῦμεν πολύ. Ὥστε τό πρῶτον καί σπουδαιότερον, κατά τόν Πάπα, εἶναι, νά *«συζητῆται τό Κυπριακό ψύχραιμα»*! Λοιπόν; Ἄς λάβουν ὅλοι οἱ παπόφιλοι τό μάθημά των καί ἄς προσέχουν ἀπό τώρα καί στό ἑξῆς.

Ὁμολογία τοῦ Ρώσου Προέδρου

ΑΠΟ ΤΟ ἴδιον ἔντυπον καί ἡ ἀκόλουθος δήλωσις τοῦ Ρώσου Προέδρου Δημητρίου Μεντβέντεφ εἰς δοθεῖσαν συνέντευξιν: *«"Πιστεύω εἶναι καλό γιά μένα, γιατί ἀπό τότε ἡ ζωή μου ἔχει ἀλλάξει! Δέν μιλᾶς ποτέ δυνατά γιά κάτι τέτοιο, γιατί τά θρησκευτικά αἰσθήματα πρέπει νά παραμένουν κάπου βαθιά μέσα σου. Ὅταν κάποιος ἐπιδεικνύεται γι' αὐτό, δέν εἶναι εἰλικρινής, τό κάνει γιά δημόσιες σχέσεις καί αὐτοπροβολή". Στήν ἐρώτηση, γιατί ἐντάχθηκε στήν Ἐκκλησία, τόνισε: ""Ἐνιωσα ὅτι τό ἔχω ἀνάγκη, ἔνιωσα ἐσωτερικά τήν ἐπιθυμία νά τό κάνω". Καί συμπλήρωσε: "Ἐγώ στά 23 μου αἰσθάνθηκα ὅτι τό εἶχα ἀνάγκη". Βεβαίως, σημειώνει ὁ σχολιαστής, "χωρίς Θεό δέν ζῆ ἡ ἀνθρώπινη ψυχή, οὔτε τά πλούτη μποροῦν νά καλύψουν τά κενά τῆς ἀπουσίας του". Συγχρόνως ὅμως, ἔχομεν μίαν ζῶσαν μαρτυρίαν καί ὁμολογίαν τῆς χριστιανικῆς πίστεως τοῦ Προέδρου μίας ὑπερδυνάμεως, ὁ ὁποῖος καθίσταται ὑπόδειγμα καί δι' ἡμᾶς – τόν λαόν – ἀλλά καί εἰς τούς πολιτικούς μας, οἱ ὁποῖοι πόρρω ἀπέχουν ἀπό τήν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν, ἐάν δέν τήν ἐχθρεύωνται»!*

«Ὁ Χριστιανισμὸς σὲ κατάσταση πολιορκίας»

ΑΠΟ ΤΗΝ στήλην τοῦ *«Ο.Τ.»* *«Εἰδήσεις καί Κρίσεις»* τοῦ κ. Ἀντώνη Καλογήρου, λαμβάνομεν τό γεγονός: *«Ὁ Δρ Taj Hargey Ἰμάμης καί Πρόεδρος τοῦ Ἰσλαμικοῦ Ἐκπαιδευτικοῦ Κέντρου τῆς Ὀξφόρδης, ἀρθρογράφησε σέ Βρετανική ἐφημερίδα. Μεταξύ ἄλλων ἐπισημαίνει: "Ὁ Χριστιανισμός βρίσκεται σέ κατάσταση πολιορκίας σέ αὐτήν τήν χώρα. Ἡ ἐθνική θρησκεία τῆς Βρετανίας (δηλαδή, ὁ Χριστιανισμός), ποτέ δέν ἦταν τόσο περιθωριοποιημένη καί τόσο γελοιοποιημένη, ἰδίως ἀπό τίς δημόσιες ὑπηρεσίες, πού θά ἔπρεπε νά τήν ὑπερασπίζονται. Ὡς μουσουλμάνος νιώθω μεγάλη ἀπελπισία γιά τή στάση τῶν 'πολιτικά ὀρθῶν' ὑπαλλήλων μας ἀπέναντι στόν Χριστιανισμό". Σέ ἄλλο σημεῖο τονίζει: "Ἐγώ εἶμαι μουσουλμάνος. Ἀλλά, καί ὡς μή χριστιανός, μπορῶ νά δῶ πολύ καθαρά τόν ὕπουλο τρόπο, μέ τόν ὁποῖο ἡ βρετανική ἐθνική θρησκεία διαβρώνεται". Καί καταλήγει μέ μίαν πολύ σοβαράν διαπίστωσιν: "Δέν εἶναι σύμπτωση πώς, ὅσο ὁ Χριστιανισμός προσβάλλεται συνεχῶς, τόσο ὁ κοινωνικός ἱστός τῆς Βρετανίας ξεφτίζει προοδευτικά"».*

Ὀρθῶς ἐγράφη ὡς τίτλος τῆς εἰδήσεως καί τῆς δηλώσεως: *«Ποῦ φθάσαμε! Ἕνας ἰμάμης ὑπερασπιστής τοῦ Χριστιανισμοῦ»!* Ἐφαρμόζεται τό τοῦ Προφήτου, τό ὁποῖον ἐπαναλαμβάνει καί ὁ Ἀπόστολος Παῦλος: *«Τό γάρ ὄνομα τοῦ Θεοῦ δι' ὑμᾶς βλασφημεῖται ἐν τοῖς ἔθνεσι»* (Ρωμ. Β΄ 24, καί Ἡσ. ΝΒ΄ 5). Ἀλλά ὀρθοτάτη καί ἡ διαπίστωσις τοῦ ἰμάμη, ὅτι *«ὅσο ὁ Χριστιανισμός προσβάλλεται, τόσο καί ὁ κοινωνικός ἱστός τῆς Βρετανίας ξεφτίζει προοδευτικά»*. Δυστυχῶς ἡ *«χώρα τῆς Βίβλου»*, ὅπως ἐλέγετο ἡ Βρετανία, κατήντησεν ὁ ἀποτρόπαιος Ἰούδας τῆς Εὐρώπης. *«Ὁ υἱός τῆς ἀπωλείας»*. Καί αἱ συνέπειαι τῆς ἀποστασίας της, καθώς καί τῆς Ἑλλάδος — ἐάν δέν ὑπάρξη ἀληθής μετάνοια— θά εἶναι λίαν ὀδυνηραί.

Διὰ τὴν ἀποκατάστασιν τῆς Χαρᾶς Νικοπούλου

ΤΗΝ ΕΙΔΗΣΙΝ λαμβάνομεν ἐκ τῆς ἐφημερίδος *«Νέοι Καιροί»* Ἀγρινίου: *«Τήν ἄμεση ἀποκατάσταση στό ἑπόμενο παιδαγωγικό ἔτος καί στή θέση της στό Μέγα Δέρειο τῆς Θράκης τῆς δασκάλας Χαρᾶς Νικοπούλου, ἀπαιτεῖ μέ ἐπιστολή στήν κ. ὑπουργό τῆς Παιδείας τό Πατριωτικό μέτωπο.*

Παράλληλα ζητᾶ ἀπό τήν κ. ὑπουργό τήν ἀπομάκρυνση ὅλων τῶν ἀνθελληνικῶν καί μισελληνικῶν στοιχείων ΕΔΩ ΚΑΙ ΤΩΡΑ ἀπό τά παιδαγωγικά πόστα τοῦ Ὑπουργείου, δεδομένης τῆς γενικῆς κατακραυγῆς κατά τῶν ἐπιλογῶν αὐτῶν τῆς πολιτικῆς του ἡγεσίας. Ἡ κυρία Διαμαντοπούλου, "δέν μπορεῖ νά σφυρίζει ἀδιάφορα» σέ αὐτά πού ζητᾶ μέ ἐπίταση ἡ συντριπτική πλειοψηφία τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ..."».

Πρέπει νά γνωρίζουν οἱ τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας καί ἡ Κυβέρνησις ὅτι ὁ λαός παρακολουθεῖ ὅλα τά πρόσωπα καί ὅλα τά τεκταινόμενα καί δέν θά ἀνεχθῆ ἀνθελληνικάς διαθέσεις καί κινήσεις. Οἱ φύλακες ἀγρυπνοῦν. Καί φύλακες εἶναι ἡ πλειοψηφία τοῦ πατριωτικοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ. Ἡ καταξιωμένη δασκάλα τοῦ Μεγάλου Δερείου Θράκης Χαρά Νικοπούλου, πρέπει

ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΥΜΝΟΛΟΓΙΑ

Κυκλοφοροῦν σέ 53 CD ἀκολουθίες τῆς Ἁγίας μας Ἐκκλησίας σέ ἀρίστη βυζαντινή ἀπόδοση. Ὑμνολογεῖ ὁ ἀρχιμ. π. Θεόκλιτος Δ. Μαλεβίτης (πτυχ. θεολογίας, φιλολογίας, βυζαντινῆς καί εὐρωπαϊκῆς μουσικῆς)· λαμβάνουν μέρος οἱ ἰσοκράτες Π. Μάθος, Ἠλ. Γεωργίου, Γ. Μπακόπουλος. Ἐνδεικτικά ἀναφέρουμε: Ἀκολουθία Μικροῦ καί Μεγάλου Παρακλητικοῦ Κανόνος, Κανών ἱκετήριος εἰς τόν Ἰησοῦν Χριστόν, Κανών Παρακλητικός εἰς τόν Ἅγ. Νεκτάριον, Ἀκολουθία Μικροῦ Ἀποδείπνου καί θείας Μεταλήψεως.

Γιά πληροφορίες καί παραγγελίες:

Ἀρχιμ. Θ. Μαλεβίτης – τηλ. 210.7246412

Ο ΑΓΙΟΣ ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ

Ο ΑΓΙΟΣ ΙΟΥΒΕΝΑΛΙΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ

ΣΤΙΣ 2 ΙΟΥΛΙΟΥ ἡ Ἐκκλησία μας τιμᾶ τὴ μνήμη τοῦ ἁγίου Ἰουβεναλίου, ὁ ὁποῖος ἔζησε τόν 5ο αἰώνα μ.Χ.

Ὁ Πατριάρχης κατέχει μία ἀπό τίς ἐπισημότερες θέσεις στήν ἐκκλησιαστική ἱστορία. Ὁ Συναξαριστής μᾶς δίνει λίγες πληροφορίες ἀπό τήν ζωή του: «Κατά τήν πιθανωτέραν γνώμην ἐπατριάρχευσεν 28 ἔτη, ὑπῆρξε δέ σύγχρονος τῶν βασιλέων Θεοδοσίου τοῦ μικροῦ, Πουλχερίας, Μαρκιανοῦ καί Λέοντος τοῦ Α΄. Κατά τήν ἐν Ἐφέσῳ Γ΄ Οἰκουμενικήν Σύνοδον μετέσχεν ἐνεργητικώτατα, διότι ἦτο ἀνήρ ὄχι μόνον πολλοῦ ζήλου, ἀλλά καί λόγου καί παιδείας».

Ὁ Ἰουβενάλιος εὐλαβεῖτο ἰδιαιτέρως τήν Θεοτόκον καί ἔγραψε γιά τήν κοίμησή της καί τήν μετάστασή της στούς οὐρανούς.

Ἀπέθανε τό 457 μ.Χ.

Πρωτ. Δ.Δ.Τ.

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ: ΚΑΠΟΤΕ ΝΑ ΟΜΙΛΗΣΩΜΕΝ ΔΙΑ ΤΟΝ ΧΡΙΣΤΟΝ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ ΕΙΣ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΤΩΝ ΝΑΡΚΩΤΙΚΩΝ

Ἕως σήμερον δὲν τὸ ἐπράξαμεν διὰ νὰ εἴμεθα «μοντέρνοι» καὶ «ἀξιοπρεπεῖς»

Μήνυμα διὰ τὴν Παγκόσμιον Ἡμέραν τῶν Ναρκωτικῶν ἐξέδωσεν ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν κ. Ἱερώνυμος. Εἰς αὐτὸ ἐπισημαίνει «πὼς ἡ ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας εἶναι γεμάτη ἀπὸ ἀσώτους καὶ καταταλαιπωρημένους νέους, ποὺ ὄχι μόνο ξαναβρῆκαν τὸν δρόμο τους, ἀλλὰ ἔφτασαν ἀκόμη καὶ στὴν ἁγιότητα. Ἡ ἐπιστροφή, ἡ μεταμόρφωση, ἡ μετάνοια εἶναι συστατικὰ τῆς Ὀρθόδοξης πνευματικότητας». Εἰς ἄλλα σημεῖα ὑπογραμμίζει ὅτι εἰς αὐτὸν τὸν τόπον εἰς τὸν ὁποῖον τὰ παιδιὰ κάμνουν ἐνέσεις ναρκωτικῶν, φοβούμεθα νὰ ὁμιλήσωμεν διὰ τὸν Χριστὸν καὶ τὴν Ἐκκλησίαν. Καταλήγοντας τονίζει: «Ἐλᾶτε, οἱ μεγάλοι νὰ συνεργαστοῦμεν. Ἐλᾶτε, οἱ νέοι, νὰ μᾶς συγχωρήσετε. Καὶ ὅλοι μαζὶ νὰ πορευτοῦμε σ' ἕναν κόσμο χωρὶς ἐξαρτήσεις…».

Τὸ μήνυμα

Τὸ πλῆρες μήνυμα τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ἔχει ὡς ἀκολούθως:

«Κάθε χρόνο τέτοια μέρα ἡ παγκόσμια κοινότητα νιώθει ἐπιτακτικὴ τὴν ἀνάγκη νὰ ἀναφερθεῖ στὴν τρομερὴ μάστιγα, ποὺ κατατρώγει τὴ νεολαία μας καὶ ἀπειλεῖ τὴ φυσικὴ καὶ ψυχικὴ ἀκεραιότητα πολλῶν νέων ἀνθρώπων: τὰ ναρκωτικά. Εἶναι - ἢ μᾶλλον πρέπει νὰ εἶναι- ἡ σημερινὴ ἡμέρα μιὰ τολμηρὴ ἀφορμὴ γιὰ εἰλικρινὴ αὐτοκριτικὴ ὅλων μας, γιὰ συνειδητοποίηση τῆς ἀνεπάρκειάς μας καὶ τῆς ἐπιτακτικῆς ἀνάγκης γιὰ συνεργασία, γιὰ τὸν (ἐπανα)καθορισμὸ τῶν πνευματικῶν συντεταγμένων τῆς κοινωνίας μας καὶ τῆς παιδείας μας, γιὰ νὰ προτρέπουμε τοὺς νέους ἀνθρώπους σὲ αἰσιοδοξία καὶ ἀγωνιστικότητα, γιὰ νὰ μὴ διστάζουν στὴν ἀνάληψη εὐθυνῶν, γιὰ νὰ μποροῦν νὰ ποῦν θαρραλέα τὸ "ὄχι" σ' ἐκεῖνον ποὺ θὰ τοὺς προτείνει τὴν πρώτη ἐπαφὴ μὲ κάποια οὐσία, ποὺ κρύβει τὸν θάνατο.

Εἶχα τὴν ἐξαιρετικὴ εὐκαιρία νὰ ἐπισκεφθῶ μία θεραπευτικὴ κοινότητα, ἐνῶ ἔτυχα καὶ τῆς ἐξαιρετικῆς τιμῆς νὰ μὲ συναντήσουν νέοι ἄνθρωποι, ποὺ βρίσκονται στὸ στάδιο τῆς θεραπείας καὶ τῆς ἐπανένταξης.

Εἶδα βαθιὰ μέσα στὰ μάτια τῶν νέων αὐτῶν ἀνθρώπων τὴ δίψα νὰ ξαναβροῦν τὴ ζωὴ καὶ τὸ χαμόγελο, νὰ συναντηθοῦν καὶ πάλι μὲ τὴν καθημερινότητα, ποὺ τοὺς προσπέρασε, εἶδα τὸν ὑπέροχο ἀγώνα τους, ποὺ τοὺς κάνει νὰ βγαίνουν νικητές, τὴν τεράστια προσπάθειά τους νὰ ὑπερβοῦν τὴν ἐξάρτηση καὶ νὰ ξεπεράσουν τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό τους!

Ἔχω κρύψει βαθιὰ στὴν καρδιά μου τὰ λόγια τῆς Κωνσταντίνας: "Τώρα πιὰ νιώθω περήφανη, δυνατή, χαρούμενη. Ἔχω προσπαθήσει πολὺ καὶ ξέρω πώς, ἂν θέλω κάτι πολύ, μπορῶ νὰ τὰ καταφέρω. Εἶμαι γεμάτη ἐλπίδα γιὰ τὴ ζωή, ποὺ μὲ περιμένει μετὰ τὴν κοινότητα". Θὰ θυμᾶμαι πάντα τὴν εἰλικρίνεια τοῦ Σωτήρη: ""Ὅσες φορὲς κι ἂν ὁρκίστηκα, ὑποσχέθηκα, ποτὲ δὲν σταμάτησα. Ἦρθε ὅμως ἡ στιγμή, ποὺ ἔπρεπε νὰ διαλέξω: νὰ ζήσω ἢ νὰ πεθάνω! Ἡ ἐπιλογή μου ἦταν νὰ ζήσω καθαρός. Τώρα ἀνακαλύπτω ἕναν ὁλόκληρο, ὑπέροχο κόσμο μέσα μου, πραγματικό, ὄχι στὴ φαντασίωσή μου. Στόχος μου εἶναι νὰ τὸν γνωρίσω ξανὰ ἀπὸ τὴν ἀρχὴ καὶ νὰ ζήσω σ' αὐτόν". Καὶ θὰ διδάσκομαι πολλὰ ἀπὸ τὰ δακρυσμένα μάτια τοῦ Γιώργου, πού μοῦ εἶπε: "Νιώθω ἀπογοήτευση ὄχι μόνο γιὰ τὸν ἑαυτό μου, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὴν κοινωνία, ποὺ μὲ ἔσπρωξε στὴ δόση. Παίρνω δύναμη ἀπὸ μιὰ μυστικὴ πηγὴ στὰ βάθη τοῦ εἶναι μου, γιὰ νὰ συνεχίσω τὴν προσπάθειά μου νὰ μείνω καθαρός. Δὲν θέλω νὰ ξαναζήσω τὸ παραμύθι. Θέλω τὴ ζωή, ποὺ μοῦ στέρησαν".

Συνοδοιπορῶ μὲ τὰ παιδιὰ αὐτά, ἀντιλαμβάνομαι τὸν ἀγώνα τους καὶ ἀναλογίζομαι τὶς εὐθύνες μας. Μπορεῖ ἄραγε μιὰ ἐξαρτημένη κοινωνία νὰ διδάξει στοὺς νέους τὴν ἐλευθερία;

Ἡ ἐξάρτηση, ὅπως ἔχει λεχθεῖ, μπορεῖ ἐνδεχομένως καὶ νὰ εἶναι "μιὰ ἐπανάσταση, μιὰ ἀποτυχημένη ἐπανάσταση, μιὰ διαμαρτυρία, ποὺ δὲν βρῆκε ἀποδέκτες, μιὰ προσπάθεια διαφυγῆς ἀπὸ πολλὰ ἀδιέξοδα, στὰ ὁποῖα ἐμεῖς πολλὲς φορὲς ὁδηγοῦμε τοὺς νέους ἀνθρώπους". Ἀδιέξοδα ποὺ ἔχουν νὰ κάνουν μὲ ἕνα κακὸ οἰκογενειακὸ κλίμα, μὲ ἕνα ἀποτυχημένο ἐκπαιδευτικὸ σύστημα, ποὺ συνθλίβει τὴν προσωπικότητα καὶ τὰ ὄνειρα τῶν νέων, μὲ τὴν ὑποκρισία τῆς κοινωνίας μας καὶ περισσότερο ἐκείνων, ποὺ ἔχουν τὴν εὐθύνη διαμόρφωσης τῶν κοινωνικῶν δομῶν, μὲ τὴν ἀνεπάρκεια καὶ τῆς ἐκκλησιαστικῆς διακονίας μας κάποιες φορές.

Θέλω νὰ πῶ σ' αὐτὰ τὰ παιδιά – ἀλλὰ καὶ σὲ ὅλους – πὼς ἡ ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας εἶναι γεμάτη ἀπὸ ἀσώτους καὶ καταταλαιπωρημένους νέους, ποὺ ὄχι μόνο ξαναβρῆκαν τὸ δρόμο τους, ἀλλὰ ἔφτασαν ἀκόμη καὶ στὴν ἁγιότητα. Ἡ ἐπιστροφή, ἡ μεταμόρφωση, ἡ μετάνοια: εἶναι τὰ συστατικὰ τῆς ὀρθόδοξης πνευματικότητας.

Γι' αὐτὸ καὶ σήμερα νιώθω τὴν ἀνάγκη νὰ ρωτήσω καὶ νὰ ἀναρωτηθῶ: Γιατί ἀκόμη τόση προκατάληψη ἀπέναντι στὸν Χριστὸ καὶ στὴν Ἐκκλησία; Αὐτὸς ὁ τόπος μοιάζει νὰ φοβᾶται νὰ μιλήσει στὰ παιδιὰ γιὰ τὸν Χριστὸ καὶ τὴν Ἐκκλησία, γιατί θέλει νὰ εἶναι "ἀξιοπρεπὴς" καὶ μοντέρνος! Καὶ οἱ νέοι μας τρυπιοῦνται καὶ παραδίδονται στὰ ναρκωτικὰ καὶ στὶς λογῆς – λογῆς ἐξαρτήσεις, στὶς γειτονιὲς τῶν μεγαλουπόλεων ἀλλὰ καὶ στὶς ἤρεμες πόλεις τῆς ἐπαρχίας μας, χωρὶς στόχους, ἀναζητώντας τὴν ἀλήθεια καὶ τὴν ἀγάπη, νιώθοντας ὅτι κανεὶς ποτὲ δὲν τοὺς πλησίασε, ὅτι κανεὶς ποτὲ δὲν νοιάστηκε ἀληθινὰ γι' αὐτούς. Παρὰ τὰ λάθη καὶ τὶς ἀστοχίες μας, στὴν Ἐκκλησία εἴμαστε διαρκῶς ἕτοιμοι, γιὰ νὰ ὑποδεχθοῦμε μακρόθυμα καὶ μὲ ἔκδηλη χαρὰ τοὺς νέους, ποὺ ἐπιστρέφουν ἀναζητώντας νόημα ζωῆς, ἀναζητώντας τελικὰ αὐτά, ποὺ τοὺς στερήσαμε. Ἐλᾶτε, οἱ μεγάλοι, νὰ συνεργαστοῦμε. Ἐλᾶτε, οἱ νέοι, νὰ μᾶς συγχωρήσετε. Κι ὅλοι μαζὶ νὰ πορευτοῦμε σ' ἕναν κόσμο χωρὶς ἐξαρτήσεις...

Ο ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ
† Ο ΑΘΗΝΩΝ ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ»

ΤΑ ΘΑΥΜΑΤΑ ΕΙΝΑΙ... ΘΑΥΜΑΤΑ!

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

τανοοῦνται. Εἶναι ὁρατά καί πραγματικά γεγονότα, ἀλλά ὀφείλονται σέ ἀθέατες καί ὑπερφυσικές δυνάμεις. Ἡ αἰτία βρίσκεται μόνο στόν Θεό. Κάθε ἄλλη ἐξήγηση καί ἑρμηνεία εἶναι καί ἐπικίνδυνη καί ἀπαράδεκτη. Μονάχα ὁ Σατανάς ἀγωνίζεται νά μιμηθεῖ τόν θαυματοποιό, ἀλλ' οἱ ἐνέργειές του εἶναι ὅλες ὑποκρισία καί ψεῦδος. Γίνονται εὔκολα ἀντιληπτές.

Ἡ αὐθεντικότητα τῶν εὐαγγελικῶν θαυμάτων τοῦ Ἰησοῦ εἶναι μοναδική καί ἀξεπέραστη. Ἦτανε δυνατό μιά μεγαλοφυΐα σάν τόν Παῦλο, πού δίωκε τόσο ἀμείλικτα τή Χριστιανική Ἐκκλησία καί τούς χριστιανούς, νά πιστέψει στά θαύματα, ἄν δέν ἦσαν ἱστορικά γεγονότα;

Τό χαρακτηριστικό τοῦ μύθου εἶναι τό ἀβέβαιο καί ἡ ἀοριστία. Τό καθετί στό μύθο, εἶναι ἐκτός τόπου καί χρόνου. Ἀντίθετα, ἐδῶ, ἔχουμε γεγονότα ἱστορικά καί περιγραφές μέ κάθε λεπτομέρεια. Στούς μύθους δέ δίνει κανένας σημασία. Ἐδῶ τά ἔχουν ἀπόλυτα δεχτεῖ τά μεγαλύτερα πνεύματα τῆς ἱστορίας.

Ὁ John Fleming σέ διάλεξή του μέ θέμα «ἐπιστήμη καί θαύματα», δέ διστάζει νά διακηρύξει ὅτι, *«ἐάν ἡ μελέτη τῶν εὐαγγελίων γίνεται μέ καλή προαίρεση, τά θαύματα αὐτά γεννοῦν τήν πεποίθηση, ὅτι ἡ Χριστιανική Ἐκκλησία δέν ἱδρύθη πάνω σ' ἕνα μύθο, ἤ δέν ἐτράφη ἀπ' τήν ἀπάτη, ἀλλά στηρίζεται σέ ἱστορικά καί ἀκριβῆ γεγονότα, πού ὅσο κι ἄν φαίνονται παράδοξα, εἶναι διαπιστωμένα ὅτι ἔγιναν πραγματικά, καί εἶναι τά μέγιστα γεγονότα στήν ἱστορία τοῦ κόσμου»*.

Ἡ ἱστορική ἀξιοπιστία τῶν εὐαγγελίων φαίνεται καί ἀπ' τήν ἀπόλυτη εἰλικρίνεια τῶν ἱ. συγγραφέων, οἱ ὁποῖοι δέν ἀποκρύπτουν ποτέ καί αὐτά τά ἐλαττώματά τους. Οὔτε ὑπερβάλλουν, οὔτε ἐξιδανικεύουν πρόσωπα καί καταστάσεις. Δέ μποροῦσαν ποτέ νά διανοηθοῦν κάτι τέτοιο. Δέν τούς ἄφηνε ἡ βαθιά τους ταπείνωση. Ἡ ἁγιότητά τους εἶναι καί ἡ σφραγίδα τῆς γνησιότητάς τους. Παραποίηση τῆς ἀλήθειας θά 'τανε ἡ πιό φρικτή καί ἀνεξιλέωτη ἱστορική ἀπάτη.

«*Ταῦτα τοῖς πιστοῖς εἰς βεβαίωσιν καί τοῖς ἀπίστοις εἰς διόρθωσιν*», λέγει ὁ Μέγας Ἀθανάσιος. Μέ αὐτά τά ἁπλά καί λογικά ἐπιχειρήματα, οἱ μέν πιστοί βεβαιώνονται καί στηρίζονται στήν πίστη, οἱ δέ ἄπιστοι λογικεύονται καί διορθώνουν τήν πορεία τῆς ζωῆς τους.

Γιά τούς ὀρθολογιστές καί τούς πραγματιστές, τά θαύματα ὑπῆρξαν «σημεῖον ἀντιλεγόμενον». Στούς ὑπερήφανους καί λογικοκράτες ἔγιναν «*λίθος προσκόμματος καί πέτρα σκανδάλου*», στούς ταπεινούς, ὅμως, εἶναι ἐνέργειες θείας δύναμης καί σοφίας.

Ὁ Μεθόδιος Ὀλύμπου σημειώνει μιά σπουδαία παρατήρηση, ταιριαστή καί γιά τίς δυό κατηγορίες τῶν ἀνθρώπων πού στέκονται ἀπέναντι στόν Ἰησοῦ: «*Θηλάζοντες θεολογοῦσι, καί πρεσβύτεροι βλασφημοῦσιν*». Μικρά παιδιά ἔχουν τήν ἱκανότητα νά θεολογοῦν, ἐνῶ μεγαλύτεροι στήν ἡλικία καί τή σοφία —πού θά 'πρεπε νά θεολογοῦν— αὐτοί βλασφημοῦν μέ τήν πεισματική τους ἄρνηση.

Ὅσοι ἀρνοῦνται τά θαύματα, ἀρνοῦνται τό Χριστό. Καί φυσικά, ὅσοι ἀρνοῦνται τό Χριστό, ἀρνοῦνται καί τά θαύματα. Οἱ πιστοί δοξολογοῦν: «*Μέγας εἶ Κύριε, καί θαυμαστά τά ἔργα σου*»!

ΑΓΙΟΣ ΝΕΚΤΑΡΙΟΣ ΚΑΙ ΠΑΠΙΣΜΟΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

ὅσα εἶχε γράψει κατά τῶν ἀζύμων. Ὁ δέ πατριάρχης Μιχαήλ ἐπέμεινε στήν ἄποψη ὅτι γιά τίς κατηγορίες – συκοφαντίες καί τίς διαφορές τῶν δύο Ἐκκλησιῶν ἔπρεπε νά ἀποφανθεῖ ἡ Ἐκκλησία ὡς σῶμα.

Ἀλλά ἡ μετριοπαθής αὐτή στάση δέν ἔφερε τά ἐπιθυμητά ἀποτελέσματα. Οἱ ἀπεσταλμένοι τοῦ πάπα, σύμφωνα μέ τόν Παπαρρηγόπουλο, *«ἐξ ἀρχῆς ἐφάνη ὅτι δέν εἶχον ἔλθει εἰς Κων/πολιν, εἰμή ἵνα προξενήσωσι σκάνδαλα»*. Ἔτσι φθάνουμε στήν ἀποφράδα μέρα τῆς 16ης Ἰουλίου 1054.

Ἐνῶ ὁ πατριάρχης τελοῦσε τήν θεία Λειτουργία στόν ναό τῆς τοῦ Θεοῦ Σοφίας, ὁ Οὐμβέρτος καί οἱ περί αὐτόν μπῆκαν μέ πομπώδη τρόπο στόν ναό. Τόν διέσχισαν μέ ἀπρέπεια καί ἰταμή ἀσέβεια στό μυστήριο, πού τελοῦνταν, καί φθάνοντας στήν ἁγία Τράπεζα κατέθεσαν τόν ἀφορισμό τοῦ πατριάρχη Μιχαήλ Κηρουλαρίου. Θαυμάζει ὁ Παπαρρηγόπουλος: *«Ὁπόση ἦτο ἡ ἀνοχή καί ἡ μετριοπάθεια τῶν ἡμετέρων οὐδέποτε ἀπεδείχθη λαμπρότερον ἤ κατά τήν φοβεράν ἐκείνην στιγμήν, καθ' ἥν ἐν νεῦμα τοῦ πατριάρχου ἠδύνατο νά ἐπαγάγη δεινήν τῆς κακουργίας τιμωρίαν»*. Κι ἐνῶ ὁ αὐτοκράτορας καί ὁ πατριάρχης ἐξάντλησαν κάθε τρόπο συνδιαλλαγῆς μέ τούς ταραξίες, ὁ λαός τῆς Κων/λεως ἐξοργιζόταν μέρα μέ τήν ἡμέρα ὅλο καί περισσότερο. Ὁ αὐτοκράτορας ἀναγκάστηκε νά προτρέψει τούς παπικούς νά φύγουν τό γρηγορότερο ἀπό τήν Πόλη. Παραταῦτα δέν πρόλαβε τήν ἐξέγερση τοῦ λαοῦ, ἡ ὁποία πολύ δύσκολα κατευνάστηκε.

Ἀξιοθαύμαστη εἶναι καί ἡ περαιτέρω στάση τοῦ Μιχαήλ Κηρουλαρίου, ὁ ὁποῖος σέ σχετική ἐπιστολή του στόν πάπα δέν δίνει καμία λαβή γιά τήν συνέχιση τῆς ἐχθρότητας. Θεωρεῖ μάλιστα τό περιστατικό ὑποκινούμενο ἀπό πολιτικούς παράγοντες —ξένους πρός τήν παπική ἕδρα— πού ἐπηρέαζαν τίς κινήσεις τοῦ καρδινάλιου Οὐμβέρτου.

Ἤπια καί διαλλακτική ὑπῆρξε ἡ στάση τοῦ πατριάρχη σέ ὅσα προηγήθηκαν τοῦ ἀφορισμοῦ ἀλλά καί σέ ὅσα ἀκολούθησαν (βλ. σελ. 28 – 33). Εἶναι, λοιπόν, ἄδικη ἡ κατηγορία, πού πλανᾶται μέχρι τίς μέρες μας, ὅτι ὁ ἀπότομος, φιλόδοξος καί ἄκαμπτος χαρακτήρας τοῦ πατριάρχη ὁδήγησε στό σχίσμα τῶν δύο Ἐκκλησιῶν. Ὁ Μιχαήλ Κηρουλάριος, ὅπως καί οἱ ἄλλοι ὀρθόδοξοι πατριάρχες, φέρθηκαν μέ σύνεση καί λεπτότητα κάθε φορά, πού κλήθηκαν νά ἀντιμετωπίσουν τίς παρεκκλίσεις τῆς δυτικῆς Ἐκκλησίας. Δέν ἀντιμετώπισαν τόν ἑκάστοτε πάπα σάν ἀπομονωμένο ἀντίπαλο. Στάθηκαν μέ σεβασμό μπροστά σέ μία τοπική Ἐκκλησία, πού ἀριθμοῦσε πολλές χιλιάδες πιστῶν. Ψυχές, μέλη τῆς μίας ἀδιαίρετης Ἐκκλησίας, «ὑπέρ ὧν Χριστός ἀπέθανεν», κινδύνευαν ἀπό τό σκανδαλισμό. Γι' αὐτό οἱ ὑπεύθυνοι ἀπό πλευρᾶς τῆς ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας δέν λειτούργησαν σπασμωδικά οὔτε υἱοθέτησαν ἀδιάλλακτη στάση ἐξ ἀρχῆς. Ἐπέδειξαν ἰδιαίτερη ὑπομονή καί συγκατάβαση ἀκόμη καί στίς ἐξωφρενικές ἀπαιτήσεις τῶν παπῶν.

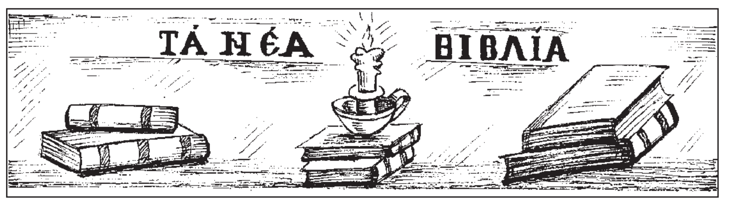

ΑΓΙΟΥ ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΒΕΛΙΜΙΡΟΒΙΤΣ: «Καιρός Μετανοίας», Ὁμιλίες, τόμος Β΄, (ἀπό τήν Κυριακή τοῦ Τελώνου καί Φαρισαίου ὡς τήν Μεγάλη Παρασκευή), μετάφραση καί ἐπιμέλεια Πέτρου Μπότση, Ἀθήνα 2010, σελίδες 269.

Ὅταν γράφω γιά τόν ἅγιο Νικόλαο Ἀχρίδος, τόν ἐπωνομαζόμενο Βελιμίροβιτς, μοιάζω σάν τό μικρό παιδί πού χαίρεται νά παίζει καί νά τραγουδᾶ. Καί τό λέω αὐτό, γιατί τά βιβλία του εἶναι χαρά καί ἀπόλαυση. Εἶναι γράψιμο τόσο μελωδικό καί γοητευτικό, πού δέ θές νά τ' ἀφήσεις ἀπ' τά χέρια σου. Τά συγγραφικά του ἔργα ἀποτελοῦν ἕνα πνευματικό καί ἀνεξάντλητο χρυσωρυχεῖο. Τά τελευταῖα χρόνια συναγωνίζονται καί στήν Ἑλλάδα ποιός θά πρωτοκυκλοφορήσει τά βιβλία τοῦ ἁγίου Νικολάου Βελιμίροβιτς, στά ἑλληνικά (ἀπ' τά Σερβικά), ὥστε καί οἱ ἕλληνες νά μποροῦν νά ἀπολαύσουν τήν ὑπέροχη διδασκαλία του.

Ὁ Πέτρος Μπότσης ὑπῆρξε ἀπ' τούς πρώτους μεταφραστές καί ἐπιμελητές τῶν ἔργων τοῦ ἁγίου Νικολάου. Μετά τά δύο βιβλία, «ἡ τραγωδία τῆς πίστεως» καί «Θεός ἐπί γῆς, ἄνθρωπος ἐν οὐρανῷ», τώρα μᾶς προσφέρει τό νέο βιβλίο, «Καιρός Μετανοίας», μέ τίς ἐξαίρετες καί πρωτότυπες ὁμιλίες τοῦ ἁγίου Νικολάου Ἀχρίδος, ἀπό τήν Κυριακή τοῦ Τελώνου καί Φαρισαίου ὡς τήν Μεγάλη Παρασκευή. Περιλαμβάνει, δηλαδή, ὁμιλίες σ' ὁλόκληρη τήν περίοδο τοῦ Τριωδίου καί τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς, μέχρι τήν Μ. Παρασκευή.

Ὁ ἄριστος μεταφραστής καί καλός χειριστής τῆς ἑλληνικῆς, Πέτρος Μπότσης, σημειώνει «λίγα λόγια» πού βοηθοῦν τόν ἀναγνώστη γιά καλύτερη κατανόηση. Γράφει: «Ἄν ἡ μετάνοια γιά τό χριστιανό εἶναι μιά διαρκής κατάσταση, μιά ἀρετή ἀλλά κι ἕνα χάρισμα θεϊκό...τήν περίοδο τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς ὁ πιστός πρέπει νά ἐντείνει τόν ἀγῶνα του, νά ἐγκύψει «ἔνδον»...Ἡ ἑρμηνευτική δεινότητα τοῦ ἁγίου, καθώς καί οἱ θύραθεν γνώσεις του εἶναι γνωστές. Ὅλα τά βιβλία τοῦ ἁγίου Νικολάου εἶναι γραμμένα, ὄχι μόνο μέ θεῖο φωτισμό, μά καί μέ φλογερή ἀγάπη γιά τό συνάνθρωπό του, στή μεγάλη καί ἀγωνιώδη προσπάθειά του νά τόν βοηθήσει νά ξεφύγει ἀπό τά δεσμά τοῦ κόσμου καί νά ἐνστερνιστεῖ τό Χριστό, τό Σωτῆρα μας».

Κι ἕνα δεῖγμα ἀπ' τήν ὁμιλία του στήν παραβολή τοῦ τελώνου καί φαρισαίου: «Ὁ φαρισαῖος παρέμεινε ἕνα ἄκαρπο δέντρο. Ὁ καρπός δέν ἔγκειται στή νηστεία, ἀλλά στήν καρδιά. Ὅλες οἱ ἐντολές κι ὅλοι οἱ νόμοι ὑπάρχουν γιά νά βελτιώνουν τήν καρδιά. Νά τή θερμαίνουν, νά τή φωτίζουν, νά τήν ποτίζουν, νά τήν περιχαρακώνουν, νά τή σπέρνουν, νά τήν καλλιεργοῦν. Κι ὅλ' αὐτά μόνο καί μόνο γιά νά καρποφορήσει ὁ ἀγρός τῆς καρδιᾶς, ν' ἀναπτυχθεῖ καί νά ὡριμάσει ὁ καρπός».

Ὡραῖο καί πρωτότυπο τό βυζαντινό ἐξώφυλλο καί καλοτυπωμένη ἡ ὅλη ἔκδοση τοῦ βιβλίου. Εὐχόμαστε κάθε ἐπιτυχία στίς λαμπρές ἐκδόσεις του.

Μιχ. Μιχαηλίδης

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΦΩΚΙΔΟΣ ΑΘΗΝΑΓΟΡΟΥ: «Ἡ σχέση τοῦ ἰατροῦ καί τοῦ ἀσθενοῦς» (Ὀρθόδοξη Βιοθεολογική προσέγγιση), Ἔκδοση «Ἱερᾶς Μητροπόλεως Φωκίδος», Ἄμφισσα 2009, σελίδες 38.

Ἀποτελεῖ ἔκπληξη τό βιβλίο τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Φωκίδος κ. Ἀθηναγόρου, τόσο γιά τό ἰατρο–θεολογικό του θέμα, ὅσο καί γιά τή χριστιανική του θεώρηση. Ἄλλωστε, ὁ Σεβασμιώτατος κοσμεῖται μέ πολλά χαρίσματα γνώσεων, τά ὁποῖα καί καλλιεργεῖ κατά Θεόν.

Τό βιβλίο τό προλογίζουν δύο ἐξέχουσες προσωπικότητες: Ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν κ. Ἱερώνυμος καί ὁ διάσημος ὁμ. καθηγητής Καρδιολογίας τοῦ Πανεπιστημίου Π. Κ. Τούτουζας.

Ὁ Μακαριώτατος σημειώνει μεταξύ τῶν ἄλλων: «Πράγματι, ὅταν ρίχνουμε τό φῶς τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Χριστοῦ, ὅπως ἑρμηνεύτηκε καί ἀπό τήν πατερική θεολογία στό μεῖζον θέμα ἰατρός καί ἀσθενής, τότε ἐξαλείφεται τό ἀντιεπιστημονικό, τό ἀπάνθρωπο, τό ἀτομικό-ὑλιστικό συμφέρον. Ἡ παροχή τῆς ἰατρικῆς περιθάλψεως ἀποκτᾶ ἄλλη διάσταση, τήν ἀνθρωπιστική, τήν ἠθική, τήν ἁγιοπνευματική, πού τόσο εἶναι ἀναγκαία καί γιά τόν ἰατρό – ἐπιστήμονα».

Ὁ Καθηγητής Π. Τούτουζας, ὅπως πάντα, ἐκφράζει ἐπιστημονικές – ἰατρικές ἀπόψεις, χωρίς νά ἀφίσταται τῆς εὐσέβειας. Γράφει λοιπόν: «Ἀνέκαθεν ἡ ἰατρική συμπορευόταν μέ τό θεῖον...Τά σύγχρονα νοσοκομεῖα γεννήθηκαν τόν 4ο αἰῶνα, ὀρθόδοξα, ἀπό Μονές τοῦ Βυζαντίου καί ἐπεκτάθηκαν στή Δύση... Ἡ ἐπιστήμη προσπαθεῖ νά ἀναβάλει τόν θάνατο, ἐνῶ ἡ Ἐκκλησία τόν καταργεῖ μέ τά Μυστήριά της».

«Ἡ παροῦσα ἐργασία, σημειώνει ὁ Σεβασμιώτατος-συγγραφέας, θέλει νά ἀναδείξει τό πρόβλημα τῆς σχέσης ἰατροῦ - ἀσθενοῦς, ἰδιαιτέρως μέσα στό πλαίσιο τοῦ σύγχρονου βιοηθικοῦ προβλήματος, ὑπό τό πρίσμα βεβαίως τῆς Ὀρθοδόξου ἑρμηνευτικῆς». Εἶναι ἄξιος συγχαρητηρίων.

Μιχ. Μιχαηλίδης

ΙΕΡΟΜ. ΕΥΣΕΒΙΟΥ ΒΙΤΤΗ: «Προσευχητικές καί ἐξομολογητικές πατρικές ἱκεσίες», Ἐκδόσεις «Ὀρθόδοξος Κυψέλη», Θεσσαλονίκη, σελίδες 56.

Ὁ μακαριστός ἱερομόναχος π. Εὐσέβιος Βίττης μᾶς ἄφησε, εὐτυχῶς, ἀρκετά πνευματικά του συγγράμματα. Εἶναι εὐλογία Θεοῦ, διότι οἱ Ἐκδόσεις «Ὀρθόδοξος Κυψέλη» τῆς Θεσσαλονίκης ἐπανεκδίδοντας ἔργα του, δίνουν τήν εὐκαιρία νά γευθεῖ τό ὀρθόδοξο πλήρωμα τήν ἁγία σοφία τοῦ ἀσκητικοῦ Γέροντα.

Προλογίζοντας τή μικρή, ἀλλά πλούσια σέ πνευματικό περιεχόμενο, τούτη ἔκδοση, ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Σιδηροκάστρου Μακάριος – στοῦ ὁποίου τήν Μητροπολιτική περιφέρεια ἔζησε ὁ μακαριστός π. Εὐσέβιος – μεταξύ ἄλλων, σημειώνει καί τά ἑξῆς: «Ὁ ἀείμνηστος Γέροντας ὑπῆρξε μιά σπάνια ἱερατική μοναχική καί ἀσκητική μορφή. Ὡς λειτουργός ἦταν ἀπαράμιλλος, ἀληθινός μυσταγωγός καί ἄνθρωπος προσευχῆς...».

Μιχ. Μιχαηλίδης

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

Ἔτος ΚΗ΄, Ἀριθμ. 26/2 Ἰουλίου 2010

ΒΙΒΛΙΑ – ΑΝΑΤΥΠΑ

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ ΜΕΛΕΤΙΟΥ «Δίψα γιὰ ζωή». Ἔκδοση Ἱ. Μητρ. Νικοπόλεως. Πρέβεζα 2010. Σχ. 20,5Χ12. σσ. 112.

Ἀρχιμανδρίτου ΙΓΝΑΤΙΟΥ ΘΕΜ. ΧΑΤΖΗΝΙΚΟΛΑΟΥ, Θεολόγου – τ. Λυκειάρχου «Στὰ μονοπάτια τοῦ πόνου». Χανιὰ 2009. Σχ. 20Χ14,50, σσ. 220.

ΠΟΡΦΥΡΙΟΥ ΗΓΟΥΜΕΝΟΥ «Γι' αὐτὸ κλαίω κι ἐγώ». Ἐκδόσεις «Ἐν Πλῷ». Μάρτιος 2010. Σχ. 14Χ19, σσ. 104.

ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ Β. ΑΒΡΑΜΙΔΗ, Καρδιολόγου, καθηγητοῦ Παθολογίας Παν. Ἀθηνῶν «Τύχη, ἐξέλιξη ἢ Δημιουργία;». Ἐκδόσεις «Τῆνος» Ἀθῆναι 2010. Σχ. 20,50Χ14, σσ. 144.

ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΚΑΡΤΑΣΩΦ, Ἀκαδημαϊκοῦ Διδασκάλου, Ἱστορικοῦ – πρώην Ὑπουργοῦ «Τὸ προνόμιον τῆς "ἐκκλήτου" ἐν τῇ πράξει τῆς Ἐκκλησίας». Μετάφραση Ἐμμανουὴλ Φωτιάδη. Ἐκδοτικὴ παραγωγὴ « Ἑπτάλοφος» Α.Β.Ε.Ε. Σχ. 24Χ16,50, σσ. 32.

ERNESTO CARAENAL «Ἀγάπη. Ἡ χαραμάδα τῆς αἰωνιότητας». Μετάφραση – Ἐπιμέλεια ἔκδοσης Βασίλης Ἀργυριάδης. Ἐκδόσεις «Ἐν Πλῷ». Φεβρουάριος 2010. Σχ. 17Χ12,50, σσ. 190.

«Γιὰ τὴν μετάνοια τὴν μοναδικὴ λύση στὰ ἀδιέξοδά μας». Ἐκδόσεις «Ὀρθόδοξος Κυψέλη» Θεσσαλονίκη 2009. Σχ. 16,50Χ12, σσ. 96.

«Πατερικὰ Σχόλια στὰ Εὐαγγέλια και Ἀποστολικὰ Ἀναγνώσματα». Ἐκδόσεις «Ὀρθόδοξος Κυψέλη» Θεσσαλονίκη 2009. Σχ. 20,50Χ14, σσ. 72.

ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ – ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ

ΑΓΙΟΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΤΩΝ ΜΥΡΩΝ, Ἔκδ. Ἱ. Μ. Μύρων Λυκίας. Ἐκδ. Ἑταιρ. Φίλων Ἁγίου Νικολάου Μύρων. Ἰαν. – Ἰούν., Ἰούλ. – Αὔγ. – Δεκ. 2009.

ΑΓΙΟΣ ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ, Ἐνημερωτικὸ δελτίον τοῦ Φιλανθρωπικοῦ Σωματείου Παιανίας. Ἀπρίλ. – Μάϊος – Ἰούν., Ἰούλ. – Αὔγ., Σεπτ., Ὀκτ. – Δεκ. 2009.

Η ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΤΩΝ ΟΥΡΑΝΩΝ, Μηνιαία τοπικὴ ἐφημερίδα. Ἱδρυτὴς – ἰδιοκτήτης: Ἀδελφότης Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος Ναυπάκτου». Μάϊος, Ἰούν., Ἰούλ., Αὔγ., Σεπτ., Ὀκτ., Νοέμβ., Δεκ. 2009. Ναύπακτος.

ΒΗΜΑΤΑ, Νεανικὴ περιοδικὴ ἔκδοση τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Κερκύρας. Χειμώνας 2010.

ΒΟΡΕΙΟΗΠΕΙΡΩΤΙΚΟΝ ΒΗΜΑ. Ἐπίσημο ὄργανο τοῦ Πανελληνίου Συνδέσμου Βορειοηπειρωτικοῦ Ἀγῶνος (ΠΑ.ΣΥ.Β.Α.). Σεπτ. – Ὀκτ., Νοέμβ. – Δεκ. 2009. Ἰαν. – Φεβρ. 2010. Ἀθῆναι.

ΒΟΑΝΕΡΓΕΣ. Ἔκδοσις Ἱ. Μ. Ἐσφιγμένου Ἅγιον Ὄρος. Ἰαν. – Φεβρ. 2010..

«ΒΗΜΟΘΥΡΟ», Τριμηνιαῖο περιοδικὸ Ὀρθόδοξης Θεολογίας καὶ Ζωῆς. Τεῦχος 1. Χειμώνας 2009 – 2010.

ὈΡΘΟΔΟΞΟΣ ΤΥΠΟΣ

Ἑβδομαδιαία Ἐκκλησιαστική Ἐφημερίς. Ἰδιοκτησία· «Πανελλήνιος Ὀρθόδοξος Ἕνωσις» (Π.Ο.Ε.), Κάνιγγος 10, 106 77 Ἀθῆναι, Τηλ. 210 38 16 206, ΦΑΞ 210 38 28 518. Ἐκδότης· Κωνσταντῖνος Σωτ. Σωτηρόπουλος, Φασίδερη 9, Ἑκάλη. Διευθυντὴς Συντάξεως· Γεώργιος Ζερβός, Θησέως 25, Νέα Ἐρυθραία (14671). Ὑπεύθυνος Τυπογραφείου· Κωνσταντῖνος Μιχ. Σαμωνᾶς, Ἀμαδριάδος 15, Δροσιά. Τύποις «Ὀρθοδόξου Τύπου» (Θησέως 25, 14671 Νέα Ἐρυθραία, Τηλ. 210 81 34 951, ΦΑΞ 210 81 36 981).

Ἱστοσελίς «Ο.Τ.»: www.orthodoxostypos.gr

Ἠλεκτρον. ταχυδρομεῖον: orthotyp@otenet.gr

Τὰ ἐνυπόγραφα ἄρθρα ἐκφράζουν τὰς προσωπικὰς ἀπόψεις τῶν ἀρθρογράφων, οἱ ὁποῖοι καὶ φέρουν τὴν εὐθύνην τῶν γραφομένων.